

[Mette Groes]

hjælp efter § 48, stk. 1, i lov om social bistand til personer, der i hjemmet forsørger et barn under 18 år med et fysisk eller psykisk handicap, skal udmåles efter et individuelt skøn og en lempelig vurdering?»

Skriftlig begrundelse

Flere kommuner har allerede udsendt standardiserede økonomiskemaer til samtlige hjælpmodtagere efter § 48, stk. 1, og bedt dem udfylde dem, uden at der samtidig er givet tilsagn om råd og vejledning. En sådan ensrettet procedure tilgodeser ikke den enkelte families behov for individuel behandling. Et behov, der er så meget desto større, hvis de hårdest belastede familier, sådan som ministeren ofte har præciseret det, ikke må stilles ringere efter den nye affattelse af loven.

Mette Groes (S):

Jeg bringer spørgsmålet om hjælp efter bistandslovens § 48, stk. 1, op, fordi jeg finder, at det har overordentlig stor betydning, at den administreres rigtigt. Det vil sige, at det påtales over for kommunerne, hvis de imod hensigten med den nye affattelse af loven behandler sagerne standardiseret, og hvis de udmåler hjælpen efter de strengeste transregler i bistandsloven.

Det er i forvejen en stor belastning at passe et fysisk eller psykisk handicappet barn i hjemmet. Forekommer der en direkte forkert administrativ praksis på bistandskontorerne, bør den omgående påtales, så det mindste, man sikrer klienten, er en udmåling af hjælpen efter et individuelt skøn og en lempelig helhedsvurdering af familiens samlede situation.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Lad mig starte med at besvare fru Mette Groes' spørgsmål med et ja, som jeg så skal uddybe.

Det nye, der er sket med hensyn til § 48, stk. 1, er, at hjælpen fra årsskiftet er betinget af, at familien ikke selv har midler til udgiftens afholdelse – som det siges i cirkulæret af 25. oktober 1980: »uden at et i øvrigt fornuftigt budget herved bringes ud af balance, eller i tilfælde, hvor det drejer sig om et kronisk og vidtgående handicap, der vil belaste familiens økonomi uforholdsmæssigt i en længere årrække«. Det understreges, at der

er desto større mulighed for at yde hjælp, jo sværere handicap og større udgift det drejer sig om, men at der også er mulighed for at yde hjælp til dækning af mindre merudgifter, hvis økonomien er særlig anstrengt. I cirkulæret er endvidere udtrykkeligt foreskrevet, at hjælpen skal udmåles og ydes efter en vurdering i det enkelte tilfælde. Det ligger altså klart, og det burde kommunerne vide.

Det, som jeg tror har forskrækket fru Mette Groes, er den form, mange kommuner har anvendt, og den mængde af detaljerede oplysninger, man har bedt familierne give, og som jeg for min del må medgive kan virke afskrækkende og i en række tilfælde er direkte overflødige, f. eks. når familien i forvejen oppebærer hjælp fra kommunen. Jeg har modtaget flere henvendelser herom, bl. a. fra Landsforeningen Evnesvages Vel, og jeg vil i første omgang kontakte Sammenslutningen af sociale udvalg under Kommunernes Landsforening for at finde en ordning, så den enkelte familie ikke afkræves flere oplysninger om økonomien end strengt nødvendigt.

Jeg kan til sidst oplyse, at jeg, som det også er understreget i betænkningen fra folketingsudvalget, vil følge udviklingen over et par år for derigennem at vurdere, om kommunerne anvender bestemmelsen i § 48, stk. 1, på den lempelige måde, det er hensigten.

Mette Groes (S):

Jeg vil gerne takke for ministerens positive svar.

Jeg vil godt sige, at det ikke kun er de meget detaljerede spørgeskemaer, der er også tale om det skred, som meget nemt sker i kommunernes vurdering af familierne. Når man bruger § 37-skemaet, er man også tilbøjelig til at anvende § 37-beregningen, og det er det, vi frygter vil ske på længere sigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 438

13) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:

Poulsen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at nogle forskningsbibliotekarer i strid med cirkulæret af 22. juli 1976 benytter de to timer, som de